

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivety Hendrychové a soudců JUDr. Jitky Válkové a Mgr. Otty Plachého ve věci

žalobkyně: **P. H. L.**, narozená dne „X“
bytem „X“
zastoupená advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2 - Vinohrady

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČO 00007064
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4 - Nusle

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 29. září 2022 č. j. MV-142824-4/SO-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádná z účastnic nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalované č. j. MV-142824-4/SO-2022 ze dne 29. září 2022, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) č. j. OAM-12301-20/DP-2021 ze dne 15. 6. 2022, kterým bylo dle § 44a odst. 4 ve spojení s § 460 odst. 2 písm. h) z. č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

2. Žalobkyně má za to, že žalovaný správní orgán porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v ust. § 68 odst. 3 správního řádu, definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Zároveň se domnívá, že v tomto smyslu pak žalovaná rovněž opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje ust. § 3 správního řádu. Nelze pak také přehlížet, že při vydání rozhodnutí v obou stupních byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy ust. § 2 odst. 3, 4 správního řádu. Zejména žalovaná postupovala bez ohledu na povinnost snažit se předejít vzniku újmy na straně účastníků řízení, nepřiměřeným způsobem a formalisticky, jakož i v rozporu s nejlepším zájmem nezletilého syna žalobkyně, které s uvedenou žijí na území ve společné domácnosti a na území plní školní docházku. Žalovaná dle názoru žalobkyně pochybila, když k tomuto nepřihlédla a ve věci rozhodla bez ohledu na skutečnost, že v daném případě jde o matku nezletilého dítěte, ve všem odkázaného na své rodiče.
3. Žalobkyně za velmi zásadní vadu řízení považuje skutečnost, že její manžel nebyl považován za účastníka řízení podle ust. § 27 odst. 2 správního řádu, a takto mu bylo upřeno využívat svá práva, tj. seznamovat se se stavem řízení a předkládat důkazy a podklady během správního řízení vedeného s jeho manželkou. Odkázala přitom na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu České republiky ze dne 23. 10. 2019 sp. zn. 9 Azs 256/2019.
4. Žalobkyně taktéž nesouhlasila se závěrem správních orgánů, že by se svým manželem nevedla na území ČR společnou domácnost. Ačkoli manžel aktuálně po přechodnou dobu pracuje na území Německa, jde toliko o přechodnou dobu, než našetří finanční prostředky. Žalobkyně i její manžel do budoucna plánují nadále vést společný život na území ČR, kde mají povolen pobyt. Správní orgán přitom ve věci rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného stavu věci, když vycházel toliko z výsledku žalobkyně a jejího manžela, ze kterého však vyplývá, že se manžel na chodu společné domácnosti na území ČR nadále podílí. Rozhodnutí je tak vydané v rozporu s principem materiální pravdy a současně jde o rozhodnutí nepřiměřené a nepřezkoumatelné. Dle jejího názoru neprodloužení platnosti k povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny může znamenat zásah do rodinného života žalobkyně i celé její rodiny. Bude totiž nucena vrátit se do země původu, přestože její rodina zůstane na území EU. Ačkoliv není vyloučeno, aby žalobkyně po návratu do země původu opět požádala o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny (podle ust. § 42a odst. 4 zákona o pobytu cizinců se žádost podává na zastupitelském úřadu), představuje neprodloužení povolení k pobytu zásah do práva stěžovatelky na rodinný život s ohledem na obtíže spojené s vycestováním, řízením o nové žádosti a případným návratem zpět do České republiky, a zejména potom v souvislosti s péčí a výchovou nezletilého syna. Současně je třeba přihlédnout k tomu, že žalobkyně na území ČR žije dlouhou dobu, má zde vytvořené komplexní zázemí a ČR považuje za svůj domov. Rozhodnutí žalované je zjevně nepřiměřené, navíc přepjatě formalistické, jeho důsledky mají dramatický dopad do života nejen žalobkyně, ale i dalších členů rodiny. Odkázala přitom na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu České republiky ze dne 20. 9. 2018 sp. zn. 10 Azs 127/2018.
5. S ohledem na výše uvedené navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

6. Žalovaná se k žalobě vyjádřila, když setrvala na zákonnosti, přezkoumatelnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, přičemž v podrobnostech odkázala zejména na své odůvodnění v části III. napadeného rozhodnutí. Žalovaná odmítla námitky žalobkyně ohledně požadavků na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, když oba tyto orgány rozhodovaly na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu (§ 3 z. č. 500/2004 Sb.) a obě rozhodnutí obsahují řádná odůvodnění, z nichž je zřejmé, co vedlo správní orgány k zamítnutí žádosti žalobkyně. Taktéž nesouhlasí s výtkou žalobkyně, že postupovala nepřiměřeným způsobem a formalisticky, jakož i v rozporu se zájmy nezletilého syna žalobkyně, který žije s ní ve společné domácnosti a plní na území České republiky školní docházku.
7. Žalovaná zdůraznila, že z výsledku učiněného správním orgánem I. stupně jak žalobkyně samotné, tak jejího manžela (dne 8. 12. 2021) vyplynulo, že mladší syn Ď. V. Ď. (nar. „X“) žije se svým otce, tedy manželem žalobkyně ve Spolkové republice Německo, kde plní školní docházku, nikoliv na území České republiky. Rozhodnutí Komise nemůže být ani v rozporu s nejlepším zájmem nezletilého dítěte (čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte), neboť syn žalobkyně se dne 12. 1. 2023 stane zletilým jedincem.
8. Žalovaná taktéž odmítla námitku žalobkyně ohledně skutečnosti, že její manžel nebyl považován za účastníka řízení podle ust. § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., a bylo mu upřeno využívat svá práva, tj. seznamovat se se stavem řízení a předkládat důkazy a podklady během správního řízení vedeného s jeho manželkou, žalovaná zdůraznila, že žalobkyně nenavrhla účastenství svého manžela ani v rámci řízení před správním orgánem I. stupně ani v rámci odvolacího řízení před Komisí. Žalobkyně se začala domáhat práva ve smyslu § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. až poté, co bylo správní řízení a následně odvolací řízení o žádosti žalobkyně, tedy řízení v obou stupních, pravomocně ukončeno. Přesněji řečeno žalobkyně účastenství svého manžela namítá až nyní v žalobě, tudíž žádné pochybení spočívající v přiznání účastenství manželů žalobkyně nebylo shledáno ani v rámci prvostupňového řízení ani v rámci druhostupňového řízení.
9. Ohledně tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně žalovaná připomněla, že žalobkyně má právo požádat o nové povolení k pobytu na území (např. i nižší pobytové oprávnění, než je povolení k dlouhodobému pobytu na území) na zastupitelském úřadu v domovské zemi a znovu se do České republiky vrátit a realizovat svůj soukromý a pracovní život.
10. Taktéž má žalovaná za to, že bylo rozhodováno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a připomněla skutečnosti vyplývající z výsledku žalobkyně, jako i výsledku manžela, z nichž je zřejmé, že rodina žalobkyně plní svou funkci více na území Spolkové republiky Německo než na území České republiky. Co se týká tvrzeného dramatického dopadu do rodinného a soukromého života žalobkyně a její rodiny, žalovaná uvedla, že přiměřenost do soukromého a rodinného života žalobkyně byla již náležitě vypořádána správním orgánem I. stupně ve svém rozhodnutí. Žalovaná proto nepochybila, když se v rozhodnutí č. j. MV-142824-4/SO-2022 více nezabývala případným dopadem uvedeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, neboť tato podala pouze blanketní odvolání, které nebylo na výzvu správního orgánu I. stupně doplněno, tedy žalobkyně v rámci odvolacího řízení netvrdila žádné nové skutečnosti, které by svědčily o nepřiměřenosti rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života.
11. Vzhledem ke shora uvedenému žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.
12. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:
Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

Dne 25. 5. 2021 podala žalobkyně u správního orgánu žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, které jí bylo vydáno za účelem společného soužití rodiny na území. K žádosti mimo jiné doložila doklad prokazující příjem rodiny po sloučení, a to dvě pracovní smlouvy manžela žalobkyně spolu s výplatními listinami. Doklady byly vystaveny v němčině a bylo z nich zjištěno, že manžel žalobkyně pracuje ve Spolkové republice Německo u zaměstnavatele společnosti Mai Wok ve Freiburgu jako pomocná síla v kuchyni s pracovní dobou 11 hodin týdně, v druhém případě pracovního poměru u zaměstnavatele Mai Wok & Sushi, Dong Thi Tuy jako pomocná síla v kuchyni s pracovní dobou 35 hodin týdně. Z pracovních smluv bylo taktéž zjištěno, že k jejich sjednání bylo nutno doložit platné povolení k pobytu a pracovní povolení.

13. Z pobytových kontrol provedených Policií ČR, KŘP Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, bylo zjištěno, že na adrese hlášeného pobytu se žalobkyně většinou nachází sama, neboť manžel je často pracovně ve Spolkové republice Německo. Z provedeného výlehu žalobkyně a jejího manžela vyplynulo, že manžel pracuje ve Spolkové republice Německo ve dvou zaměstnáních ve Freiburgu, vzdáleném 700 km. Manželé mají dvě děti, starší syn žije ve Vietnamu, mladší syn žije s otcem ve Spolkové republice Německo, kam i chodí do školy. Žalobkyně žije v České republice převážně sama, manžel přijíždí do České republiky 1x za měsíc a zdrží se cca 2 dny. Žalobkyně jezdí za rodinou do Spolkové republiky Německo 4x do roka na jeden týden. Syna viděla žalobkyně naposledy v říjnu 2021 při návštěvě Spolkové republiky Německo, přičemž syn byl naposledy v České republice v prosinci 2020.
14. Následně se žalobkyně vyjádřila k podkladům pro vydání rozhodnutí správního orgánu, kdy uvedla, že bylo zjištěno, že vede společnou domácnost na území České republiky s manželem a nezletilým synem. Skutečnost, že manžel pracuje ve Spolkové republice Německo a doma pobývá málo, nic nemění na tom, že tvoří s rodinou společnou domácnost. Rodina tento způsob soužití akceptuje, protože práce manžela ve Spolkové republice Německo představuje zdroj příjmů, když práci ve Spolkové republice Německo považují za přechodnou na dobu, než manžel našetří dostatek finančních prostředků, aby mohl rodinu v České republice dostatečně zajistit.
15. Rozhodnutím č. j. OAM-12301-20/DP-2021 ze dne 15. 6. 2022 správní orgán I. stupně žádost zamítl a dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. h) zák. č. 326/1999 Sb. neprodloužil, neboť cizinka neplní účel, pro který bylo povolení vydáno. Správní orgán popsál průběh řízení, provedená šetření se závěrem, že žalobkyně neplní účel pobytu, neboť se v případě manželů nejedná o společné soužití na území České republiky. Správní orgán I. stupně i na základě výlehu samotných manželů dospěl k závěru, že rodina neplní na území České republiky svou funkci, když manžel jako nositel oprávnění ke sloučení rodiny na území České republiky zde pobývá jen několik málo dní v roce a společný syn taktéž žije trvale na území Spolkové republiky Německo, neboť tam chodí 5 dní týdně do školy a z výsledků vyplynulo, že naposledy byl v České republice v prosinci 2020. Správní orgán I. stupně proto rozhodl o zamítnutí žádosti o neprodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny dle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. h) z. č. 326/1999 Sb., ve znění účinného do 1. 8. 2021.
16. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně tzv. blanketní odvolání, které přes výzvu k odstranění vad nedoplnila.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

17. O odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 7. 10. 2022.
18. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu soudního řádu správního, který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c) a d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
19. Podle § 44a odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 1. 8. 2021: *„K žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 42b odst. 1 písm. a), c) a d) a dále doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Na požádání je současně povinen předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4. Jestliže byl nositeli oprávnění ke sloučení rodiny udělen azyl, je cizinec povinen předložit pouze cestovní doklad. Platnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny nelze prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení (§ 46a).“*
20. Podle § 46a odst. 2 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 1. 8. 2021: *„Ministerstvo dále zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo toto povolení vydáno za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“*
21. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Soud připomíná, že žádost žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny byla zamítnuta, neboť žalobkyně nesplnila účel, pro který bylo toto povolení vydáno.
23. Žalobkyně v žalobě obecně, a to pouze ve vztahu k řízení před správními orgány tvrdila, že jako zásadní vadu tohoto řízení hodnotí skutečnost, že její manžel nebyl považován za účastníka řízení dle § 27 odst. 2 z. č. 500/2004, správní řád.
24. Soud konstatuje, že napadeným rozhodnutím ve vztahu k účastenství manžela, mohlo být zasaženo pouze do jeho právní sféry, nikoli do sféry žalobkyně, která tuto skutečnost nyní v žalobě namítá, neboť podmínkou účastenství dle § 27 odst. 1 správního řádu je, aby byl rodinný příslušník správním rozhodnutím přímo dotčen. Takovéto dotčení se vztahuje přímo k rodinnému příslušníku – zde manželovi a pouze on se mohl bránit, že nebyl vzat jako účastník řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR č. j. 9 Azs 214/2017-58 ze dne 11. 10. 2017). Odkaz žalobkyně na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ČR Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

č. j. 9 Azs 256/2019-22 ze dne 23. 10. 2019 není dle soudu přiléhavý, neboť v tomto rozhodnutí byla řešena situace manželky žadatele o povolení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny, která žalobou proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců sama napadala průběh správního řízení, kdy s ní správní orgán I. stupně, ani Komise nejednali jako s účastnicí řízení.

25. Co se týká námitky žalobkyně, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené a nepřezkoumatelné, kdy žalobkyně nesouhlasí se závěrem žalované, že na území České republiky nevede společnou domácnost, je nutno připomenout, že ve správním řízení bylo prokázáno, že manžel a syn žalobkyně žijí, pracují, resp. studují ve Spolkové republice Německo. Manžel přijíždí do České republiky pouze několikrát ročně cca na dva dny, syn dle výpovědi manželů byl v České republice naposledy v prosinci 2020. Žalobkyně je většinu roku na území České republiky sama.
26. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1Azs 250/2014-37 uvedl, že *„účelem institutu dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny je umožnit blízkým rodinným příslušníkům rozvíjet rodinný život na území toho státu, kde má některý z nich povolený pobyt. Z hlediska cizince požívajícího toto pobytové oprávnění je podstatná skutečnost, že jeho blízký příbuzný (zejm. manžel či nezletilé dítě) oprávněně pobývá na území jiného státu. Potom vzniká i jeho právní nárok na pobyt na území tohoto státu. Účel, který je mu tímto umožněno naplňovat, je udržování příbuzenského vztahu a rozvíjení rodinných vazeb.“* V posuzované věci přitom nelze přehlédnout, že žalobkyně jako žadatelka usilující o prodloužení dlouhodobého pobytu a účelem sloučení rodiny pobývá na území České republiky většinou sama, naopak nositel oprávnění, tj. manžel žalobkyně pobývá většinu času ve Spolkové republice Německo, přičemž případný nárok žalobkyně je odvozen právě od pobytového oprávnění jejího manžela (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2016 č. j. 10 Azs 115/2016-41). Soud tedy souhlasí se závěrem žalované, že rodina žalobkyně plní svou funkci více na území Spolkové republiky Německo než na území České republiky, a tudíž žalobkyně neplní účel povoleného pobytu.
27. Co se týká nepřiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně, kdy odkazuje mimo jiné na souvislosti s péčí a výchovou nezletilého syna jenutno znovu připomenout, že syn narozený „X“ dle výpovědi manželů žije na území Spolkové republiky Německo s otcem ve městě X vzdáleném více než 700 km od místa pobytu žalobkyně, v České republice byl naposledy v prosinci 2020 a žalobkyně navštěvuje rodinu, tj. manžela a syna ve Spolkové republice Německo 4x ročně. Starší syn žije ve Vietnamu, kde žijí i její rodiče a další tři sourozenci. Z těchto důvodů má soud za to, že zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně není nepřiměřený, a to ani s ohledem na zájem mladšího syna (nyní už zletilého), který žije s otcem ve Spolkové republice Německo. Též nelze opomenout, že i ve Vietnamu, kam by mohla žalobkyně vycestovat, má k dispozici rodinné zázemí.
28. S ohledem na výše uvedené shledal soud žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., když žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalované náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly a ani jejich náhradu nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 24. ledna 2023

JUDr. Iveta Hendrychová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.